

«Будуць «Цуды на Каляды»!»

ДОБРЫЯ ЧАРАЎНІКІ Ў ЧЫРВОНЫХ РУКАВІЧКАХ

Для дзетак імі могуць стаць усе ахвотныя

У краіне стартавала дабрачынная акцыя БРСМ і БРПА «Цуды на Каляды», мерапрыемствы якой пройдуць да 20 студзеня 2018 года і папоўняць скарбонку добрых спраў папулярнага ўсебеларускага праекта «Нашы дзеці», прымеркаванага да навагодніх і каляндных свят. Сімвалам маладзёжнай акцыі і традыцыйна з'яўляюцца чырвоныя рукавічкі, якія адлюстроўваюць імкненне валанцёраў акружыць клопатам і ўвагай дзяцей і людзей сталага ўзросту ў гэтыя святочныя дні.

Валанцёры руху БРСМ «Добрае Сэрца» і цімураўцы БРПА ва ўсіх рэгіёнах краіны арганізуюць конкурсы, святочныя праграмы, адрасныя віншаванні для выхаванцаў дзіцячых дамоў, школ-інтэрнатаў, прыёмнікаў-размеркавальнікаў, прытулкаў для

дзяцей-сірот, дзяцей-інвалідаў, дзяцей з абмежаванымі магчымасцямі і тых, якія знаходзяцца ў рэабілітацыйных цэнтрах, шпіталях, выхаваўчых калоніях для непаўналетніх. Таксама падчас акцыі моладзь арганізуе збор спартыўнага інвентару, кан-

цылярскіх тавараў, прадметаў для мастацкай творчасці, настольных гульняў, цацак, кніг для наступнай перадачы ў дзіцячыя сацыяльныя ўстановы.

Візітнай карткай акцыі з'яўляецца своеасаблівае «Ёлка жаданняў», якая ўстанаўліваецца ў гандлёвых цэнтрах. На навагоднім дрэве валанцёры размяшчаюць паштоўкі з пажаданнямі дзяцей-выхаванцаў сацыяльных устаноў. Стаць добрым чараўніком і выканаць запаветную мару малых зможа любы наведвальнік гандлёвага цэнтра.

Дарэчы, у гэтым годзе паза ўвагай добраахвотнікаў БРСМ і БРПА не застаюцца і людзі сталага ўзросту — адзінокія і адзінока пражываючыя грамадзяне.

Першае мерапрыемства акцыі «Цуды на Каляды» адбылося ў сталічным ГЦ «Сталіца» і прайшло ў рамках валанцёрскага фестывалю, прысвечанага Міжнароднаму дню валанцёраў і падвядзённю вынікаў рэспубліканскага конкурсу «Валанцёр года — Добрае Сэрца!». Дзед Мароз і Снягурка ўручалі маленькім гасцям свята сімвал акцыі — чырвоныя рукавічкі.

У гэты ж дзень у Беларускай дзіцячых хоспіс былі перададзены першыя навагоднія сюрпрызы — мяккія цацкі і салодкія падарункі. У ролі добрых чараўнікоў выступілі пастаянныя ўдзельнікі дабрачыннага праектаў саюза моладзі — папулярныя артысты Беларускай эстрады: заслужаныя артысткі Рэспублікі Беларусь Вікторыя Алешка і Наталля Тамела, удзельнікі гуртоў «Колер Алоэ», «Las Vegas», «PRAвакацыя», поп-фолк-гурта «Лялькі Карпазэйшн» і іншыя.

Цудоўную калядную і навагоднюю эстафету падхопяць

фіналісты рэспубліканскага конкурсу «Студэнт года». Сёння разам з выхаванцамі аднаго са сталічных дамоў сямейнага тыпу яны наведваюць музей-фабрыку ёлачных цацак і майстар-класы, дзе разам з мастакамі змогуць не толькі размаляваць свой навагодні шар, але таксама і на свае вочы ўбачыць сакрэты вытворчасці ёлачных цацак. Падарункам для дзетак стануць не толькі хэндмэйд-цацкі, але і сімвал будучага Новага года — пацешныя цацачныя шчанюкі.

Сяргей РАСОЛЬКА.
rs@vziazda.by

Калі абавязак — дапамогаць

(Заканчэнне.)**Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)**

— Вы павінны нас зразумець, — працягваюць ціснуць на жаль дзяўчаты. — Вы ж самі нядаўна ў такім узросце былі!

— Былі, але так сябе дакладна не паводзілі, — адказвае Мікалай. Мае «калегі» прызнаюцца, што на малады ўзрост людзей у форме ўвага звяртаецца часта.

— Нярэдка даводзіцца разбірацца ў сямейных канфліктах людзей, якім за 40. Але мала хто абурецца, маўляў, маладая, зялёная, чаго жыццю вучыш, — тлумачыць Ганна. — Калі грамадзяне звяртаюцца ў міліцыю, значыць, вырашыць самастойна праблемы яны ўжо не могуць. Нават са сваім жыццёвым досведам.

— Адказнасці на пасадзе, асабліва калі ў цябе ёсць падначаленыя, шмат. Тым больш у 28 гадоў, — кажа Мікалай. — Я, прынамсі, так лічу. Разуменне, ёсць моманты, дзе мне не хапае вопыту, але усё ведаць таксама немагчыма. Ніхто мне ніколі не казаў: «Ты начальнік, ты і вырашай». Старэйшыя калегі заўсёды дапамогуць: справай ці словам.

* * *

Мікалай у міліцыі з 2010 года. Хлопец працаваў у патрульна-паставой службе, быў участковым інспектарам.

— Пачыналася ўсё з добраахвотнай дружыны па ахове грамадскага парадку. Уступіць у шэрагі дружнай калоніі можна было толькі паўналетнім, таму ў свае 16 гадоў я хадзіў побач з міліцыянерамі і глядзеў, што з сябе ўяўляе служба ўчастковага, — дзеліцца Мікалай. — А ў 18 гадоў працягнуў працаваць афіцыйна. Скончыў Інстытут упраўлення і прадпрыемальніцтва па спецыяльнасці «прававое забеспячэнне прадпрыемальніцкай дзейнасці».

Мікалай кажа, што бацькі заўсёды ведалі пра яго жаданне служыць у органах, падтрымлівалі.

— Сёння, праўда, рэакцыя ў іх на службу крыху іншая, чым была спачатку. Справа ў маім працоўным графіку, з-за якога не ўдаецца шмат часу праводзіць з сям'ёй. Матуля зразумела ступень небяспекі, з якой яе сын сутыкаецца кожны дзень. Зараз ужо, на гэтай пасадзе, рызыка меншая, — усміхаецца Мікалай. — А вось Ганна заўсёды на «перадавой».

Дзяўчыне 25 гадоў, яна працуе ў міліцыі два з паловай гады.

— Да службы ў міліцыі каля двух месяцаў выклдала ў школе беларускую мову. — Скончыла педагагічны ўніверсітэт. Падчас вучобы вырашыла атрымаць другую вышэйшую адукацыю, паступіла ў Акадэмію МУС, — расказвае Ганна.

Служба, як прызналася сама дзяўчына, «зацягнула».

— У мяне тата раней ва ўнутраных войсках служыў. Не раз папярэджаў, што хлеб гэта нялёгка, але ніколі не адгаворваў. Ды і ўвогуле адразу пра ўсе падводныя камяні не расказаў, — лічыць суразмоўца. — Толькі ўласны досвед можа расставіць нейкія акцэнт.

— Дзе жывяце? У гэтым раёне? — пераключаецца на «затрыманых» Ганна.

— Так, — амаль шэптам адказваюць дзяўчаты, неахвотна ідуць да апорнага пункта міліцыі.

— Бацькі ведаюць, дзе вы зараз знаходзіцеся? Што вы ім казалі?

— Мы не думалі, што так атрымаецца... Што зараз будзе?

— Разуменне, у мяне бацька п'е, мама заўсёды плача. Яна ўвогуле шмат працуе, каб нас пракарміць, — разгаварылася адна з дзяўчат. — Тата нам усё жыццё сапсаваў! Не кажыце матулі, што я так, як ён, раблю. Яна гэтага не перажыве.

Прызнаюся, прыгожых дагледжаных дзяўчат было шкада.

— Лічыце нас занадта строгімі? — звяртаецца да мяне Мікалай. — Я не першы год працую

«Нярэдка даводзіцца разбірацца ў сямейных канфліктах людзей, якім за 40. Але мала хто абурецца, маўляў, маладая, зялёная, чаго жыццю вучыш».

і магу з упэўненасцю сказаць, што такія «банкеты» яны арганізуюць перыядычна. Як думаецца, падзякуюць бацькі ўчастковым, што тыя іх дзяцей затрымалі? Сумняваюся. Хутчэй за ўсё будуць казаць, што дочки — святыя.

* * *

— Маё першае дзяжурства ў патрульна-паставой службе прайшло адносна спакойна: раніцай заўсёды цішы. «Пагуляў» вострым гадзінь на свежым паветры і пайшоў дадому. Памятаю, як «даставаў» старэйшага калегу пытаннямі. Ён, праўда, усё цярапей. Тут яшчэ невядома, для каго гэты дзень быў экзаменам, — успамінае Мікалай. — У працы участковага шмат залежыць ад спецыфікі раёна. Там, дзе размешчаны розныя арганізацыі і гандлёвыя цэнтры, цішы. А вось спальныя раёны — Малаўка, Паўднёвы Запад — «схільныя» да правапарушэнняў, якія часта за ўсё здзяйсняюць нецвярозныя людзі.

Увогуле, ні для каго не сакрэт, што большая частка злачынстваў адбываецца ў стане алкагольнага ап'янення. Таму мае суразмоўнікі раяць заўсёды праўляць актыўную грамадскую пазіцыю. «Бацьце

падазроную кампанію — паведаміце пра гэта ў міліцыю. А мы ўжо праверым», — дадае Мікалай.

— Як прыйшла ў міліцыю, стала часцей заўважаць, што людзі парушаюць грамадскі парадок. Часам можна было б і міма прайсці: калі не на службе і не ў форме. Але нешта ўнутры спрацоўвае, і ты робіш заўвагу, — дадае Ганна.

Дарэчы, пра форму. Суразмоўніца кажа, што да дзяўчат у «мужчынскай прафесіі» прыглядаюцца больш. Маўляў, ці сапраўды гэтае «дзіця» зможа справіцца са сваімі функцыямі?

— У першую чаргу форма абавязвае да акуратнасці, прычым ва ўсім: у вонкавым выглядзе, словах, паводзінах, — лічыць Ганна. — Але жаночасці ў дзяўчат-міліцыянераў хапае, не хвалюцца! Яна нават набывае нейкую адмысловую афарбоўку!

Ганна і Мікалай кажуць, што для маладога супрацоўніка вельмі важна трапіць у такі апорны пункт, дзе добры старшы ўчастковы.

— Калі ёсць каманда, прасцей выконваць усе задачы. Але пры гэтым ніколі не ўзнікае нейкіх пытанняў на конт асабістага. Служба ёсць служба. На рабоце мы — калегі, па-за сценамі міліцыі — сябры, — тлумачыць Мікалай. — Ходзім адзін да аднаго ў госці, разам адзначаем святы.

Але, адразу папярэджаюць мае суразмоўнікі, працу дадому яны «не носяць».

* * *

— У вас тут чыста і неяк нават утульна стала, — кажа Ганна, заходзячы ў адну з кватэр, якая мае рэпутацыю прытона.

— Ну, зразумела, я ж кінуў піць, — ганарліва адказвае 50-гадовы гаспадар жылля.

— А хто ў тым пакоі «адпачывае»? — заўважае ў зале постаць Мікалай.

— Дык гэта ж брат мой! — падхопліваецца мужчына.

— А брат не перастаў піць? — удакладняе Ганна.

— Не, але ён стаў цішэйшы ў «гэтых справах». Я ў асноўным сплю, калі ён прыходзіць...

— Калі брат лячыцца пачне?

— Зараз групу па інваліднасці яму працягваць будуць, можа, тады і пакладуць лячыцца, — з сумам кажа гаспадар кватэры.

У Ганны пад кантролем 11 дамоў. Дзяўчына кажа, што свой «падсправаздачны кантынгент» яна ведае добра. Але паасобку «такіх грамадзян» участковыя ўсё роўна не наведваюць.

— Падчас службы ў міліцыі я навучылася кантактаваць з людзьмі і больш кантраляваць сябе эмацыянальна. А кантынгент тут, паверце, розны, — кажа Ганна.

— Праца вучыць нават свае невялікія сямейныя канфлікты спускаць на тармазах. Псіхалогія! У міліцыі без гэтага ніяк, — усміхаючыся, дадае Мікалай. — Увогуле, жонкам супрацоўнікаў трэба аддаць належнае. Яны з намі «сваю службу» нясуць!

Падзяку, як прызнаюцца ўчастковыя, яны чуюць рэдка. У асноўным — ад людзей, якія ў міліцыі «госці» нячастыя.

«У мяне тата раней ва ўнутраных войсках служыў. Не раз папярэджаў, што хлеб гэта нялёгка, але ніколі не адгаворваў».

— Працавалі на Дні Перамогі. Сям'я пайшла ў кінатэатр і пакінула адчыненым акно ў аўтамабілі. На сеан мабільныя тэлефоны грамадзяне не ўзялі. Каля гадзіны мы «ахоўвалі» маёмасць, а месца было ажыўленае. Сям'я за пільнасць нам была вельмі ўдзячная, — прыгадваюць мае суразмоўнікі.

Мікалай прызнаецца, што вельмі не хоча, каб да міліцыі ставіліся як да нейкага кармага органа:

— Не падабаецца, калі бацькі кажуць дзецям: «Вось будзеш няправільна сябе паводзіць — цябе забярэ дзядзька міліцыянер, пакарае». Малых, наадварот, павінны вучыць, што супрацоўнік міліцыі — гэта той чалавек, да якога неабходна звяртацца па дапамогу!

Кацярына АСМЫКОВІЧ.
asmikovich@vziazda.by